

Arrest

nr. 189 504 van 6 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, en de beslissing van diezelfde gemachtigde van 4 mei 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 april 2015 dienen de verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 4 mei 2015 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag.

Het betreft de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 4 juni 2015 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.04.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

R., I. (R.N. ...)

Geboren te Karachi, op 01.01.1972

R., J. (R.N.: ...)

Geboren te Karachi op 10.05.1974

R., R. ° 14.10.2010 Nationalité: Pakistan

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 19.12.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 4.10.2011. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 4.10.2011 (zie bevestiging arts dd.30.4.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 19.12.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan R. I. te willen overhandigen.”

1.3. Op 4 mei 2015 treft de gemachtigde ten aanzien van de verzoekers tevens twee bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen zijn de tweede en de derde bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Wat betreft de derde verzoekster

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op voor zover het beroep werd ingediend door juffr. R. R., geboren op 14 december 2010, en die niet wordt vertegenwoordigd door haar ouders. Er kan volgens de verweerder niet worden volgehouden dat deze

persoon over voldoende onderscheidingsvermogen zou beschikken om een beroep in te stellen bij de Raad.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift niet wordt gepreciseerd dat eerste en tweede verzoekers optreden in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter. Het kind stelt aldus het beroep in eigen naam in.

Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient te worden opgemerkt dat op deze regel een uitzondering wordt aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreffen de bestreden beslissingen ten aanzien van de minderjarige een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en een bevel om het grondgebied te verlaten. Op deze bestreden beslissingen wordt tevens de minderjarige dochter van de verzoekers vermeld, zodat deze beslissingen ook gelden voor haar. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn.

De Raad stelt vast dat de dochter van eerste en tweede verzoeker op het moment van het indienen van het beroep ongeveer vier en een half jaar oud is.

Het beroep is dan ook onontvankelijk wat de minderjarige dochter betreft, die slechts 4 en een half jaar oud is en niet kan worden geacht over voldoende onderscheidingsvermogen te beschikken.

Juffrouw R. R. beschikt bijgevolg niet over de vereiste bekwaamheid om in eigen naam een beroep bij de Raad in te stellen.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

3.2. Wat betreft de tweede en de derde bestreden beslissingen.

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid op in de mate dat het beroep is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 4 mei 2015. De verweerder stelt dienaangaande als volgt:

“2.2. Exceptie van onontvankelijkheid – gebrek aan belang, in zoverre gericht tegen de beslissingen tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds meermaals bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zo o.m. de bijlage 13quinquies van 17.03.2014, waarvan de termijn verlengd werd bij beslissing van 26.01.2015. Verzoekende partij heeft dit bevel niet aangevochten, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van de artikelen 2 en 3 EVRM, doch enkel tegen de onontvankelijkheidsbeslissing en niet tegen de beslissingen tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren. Er blijkt geen belang in hoofde van verzoekende partij.

Meer zelfs, verzoekende partij voert niet eens een middel aan tegen de beslissingen tot bevel om het grondgebied te verlaten:

“de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift, voor zover hij daarin de tweede bestreden beslissing zou viseren, geen enkel middel ontwikkelt dat tegen dit bevel gericht is. Zijn betoog heeft immers enkel betrekking op de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Bijgevolg is het beroep niet ontvankelijk voor zover het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing” (R.v.V. nr. 122.968 dd. 24.04.2014)

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is, in zoverre gericht tegen de beslissingen tot bevel om het grondgebied te verlaten.””

Ter terechtzitting wordt omtrent deze exceptie geen enkel verweer gevoerd door de advocaat van de verzoekers.

De Raad stelt samen met de verweerder vast dat de verzoekers in hun verzoekschrift slechts een enig middel naar voor brengen dat exclusief is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Dit middel bevat enkel een betoog aangaande “(d)e bestreden beslissing (...) gemotiveerd in toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de VW”, dit is de eerste bestreden beslissing, en uit niets blijkt dat er tevens wettigheidskritiek wordt gevoerd tegen de tweede en de derde bestreden beslissingen.

Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (RvS 30 december 2014, nr. 229.708; RvS 7 februari 2014, nr. 226.355; RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

Het beroep is derhalve niet ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 4 mei 2015.

De exceptie is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond.

Bijgevolg wordt het beroep, zowel wat de ontvankelijkheid ervan betreft als wat het onderzoek ten gronde betreft, enkel nog onderzocht in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing).

3.3. Wat de eerste verzoeker betreft

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen tevens een exceptie van niet-ontvankelijkheid op in de mate dat de eerste verzoeker een beroep indient tegen de (eerste) bestreden beslissing.

De exceptie wordt als volgt toegelicht:

“Exceptie van onontvankelijkheid – geen persoonlijk belang in hoofde van verzoeker voor wat de onontvankelijkheidsbeslissing betreft.

In casu werden in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel voor tweede verzoekster medische problemen ingeroepen. Het annulatieberoep is dan ook onontvankelijk, in zoverre ingesteld door eerste verzoeker en gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 04.05.2015.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang immers persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Uit de redactie van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat artikel 9ter van deze wet van toepassing is op “de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)”.

Door eerste verzoeker werden geen persoonlijke medische elementen aangevoerd in de aanvraag. Eerste verzoeker is dan ook geen persoon zoals bedoeld in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. Eerste verzoeker kan niet zelf een vordering instellen die erop gericht is een aanspraak waarvan hij niet aantoont dat deze hem toebehoort, nl. het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (cf. RvS 25 april 2001, nr. 94.986).

Verweerder laat derhalve gelden dat het beroep van eerste verzoeker tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk is bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.”

Ook omtrent deze exceptie wordt ter terechtzitting geen enkel verweer gevoerd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Het ‘belang’ wordt door de wet niet nader omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie zoals de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift wordt geen enkele concrete duiding wordt gegeven over het (persoonlijk) belang van de eerste verzoeker. Ter terechtzitting wordt, niettegenstaande de duidelijke exceptie in de nota met opmerkingen, niet betwist dat de eerste verzoeker zelf geen vreemdeling is als bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en er wordt ook op geen enkele wijze verduidelijkt welk persoonlijk belang de eerste verzoeker zou kunnen laten gelden bij de eventuele nietigverklaring van de (eerste) bestreden beslissing.

De Raad wijst er op dat het de eerste verzoeker toekomt, wanneer diens belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt in te nemen en het belang aan te tonen (cf. RvS, 18 december 2012, nr. 221.810). *In casu* worden echter geen nuttige gegevens ter beoordeling aangevoerd die kunnen aantonen dat de eerste verzoeker in de concrete omstandigheden van de zaak

een persoonlijk belang heeft bij de nietigverklaring van de beslissing van 4 mei 2015 houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

De eerste verzoeker maakt niet duidelijk welk zijn persoonlijk belang is bij het huidige annulatieberoep. Dit volstaat reeds om het beroep, in zijn hoofde, te verwerpen (cf. RvS 30 juni 2004, nr. 133.373).

Er dient derhalve te worden besloten dat de eerste verzoeker het rechtens vereiste belang ontbeert.

De exceptie is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerst en enig middel: Kennelijke appreciatiefout en schending van de artikelen 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, de administratie serieus en zorgvuldig werkt;

A. In rechte

Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Volgens de voorbereidende werkzaamheden van de Wet van 15 september 1980, deze mogelijkheid betreft de "vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf" (Parl. Doc., Kamer, 2005-2006, 51-2478/001, pp. 34 en 35).

Deze bepaling houdt een omzetting in Belgisch recht in van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/CE van 29 april 2004. Dit artikel bepaalt de ernstige schade die een subsidiaire bescherming rechtvaardigen.

Betreffende de adequate behandeling dient er nagekeken te worden naar de mogelijke distributie van de zorgen of de mogelijkheid om een behandeling of onderzoeken op gang te zetten en naar de concrete mogelijkheid voor de zieke om ervan te kunnen genieten rekening houdend met de financiële toestand, de afstanden, ...

De Directeur van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft naar deze voorwaarden van een effectieve en concrete toegankelijkheid verwezen in zijn verhoor voor het Parlement: « De effectieve toegankelijkheid van die infrastructuur en de materiële mogelijkheid om behandeling en medicatie te krijgen worden ook in rekening gebracht" (Pari. Doe., Kamer, 2005-2006, n°2478/008, page 137).

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier

in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat "de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen" en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, "de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze".

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

Betreffende artikel 9 ter, dient de motivering te bepalen dat de ziekte niet ernstig is, of dat de zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

B. In casu

De bestreden beslissing is gemotiveerd in toepassing van het artikel 9ter., §3, 5° van de VW.

De medische elementen zouden geen nieuwe elementen zijn.

Uit dit artikel,

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :[...] [5° in de gevallen bepaald in artikel 9 bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het "Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling".

De verwerende partij kan bijgevolg een aanvraag onontvankelijk verklaard indien de de elementen reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag.

Dit artikel spreekt van "ingeroepen elementen" en niet van "ingeroepen aandoening".

De arts-adviseurs schrijft dat "het gaat om exact dezelfde aandoening".

Dit artikel sluit niet uit dat voor een zelfde aandoening, nieuwe elementen ingeroepen mogen zijn.

Dit komt ook uit de voorbereiden werkzaamheden van de wet dat die bepaling heeft als bedoeling "opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen (Wetontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Kamer van volksvertegenwoordigers, Parl. Doc., n°51/2478, p. 36).

In de regularisatie aanvraag, had niettemin de eisende partij

"Nieuwe element

De eiser werd in april 2014 in een ziekenhuis opgenomen.

Zijn situatie is verergerd een zijn vitale prognose is bedreigd (zie medische getuigschrift, stuk 2).

De eiseres wenst ook te verduidelijken de redenen waarvoor zij een neurologische ingreep weigert (stuk 3)".

Betreffende het feit dat de eiser geen neurologische ingreep wenst, een element die aan de basis van de beslissing van weigering van 19 december 2013 is, heeft verzoekende partij aanvullende informatie bezorgd:

"Een neurologische ingreep werd voorgesteld maar door de patiënt geweigerd. Het is een keuze die gegrond is op de risico's die gepaard komen met deze operaties en het feit dat er 66% kans van succes is. Zelf als die ingreep succesvol zou zijn, moest verzoekster nog medische behandeling innemen (zie attest van Dr BOURGEOIS, stuk 3)".

In de bestreden beslissing, die enkel gemotiveerd met referentie aan het advies van de arts-adviseurs, legt niet uit waarom deze aangevoerd nieuwe elementen, die uitdrukkelijk werden aangewezen als nieuwe elementen, mogen niet beschouwd zijn als nieuwe elementen in de zin van het artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing in bijgevolg niet adequate in recht gemotiveerd en schendt het artikel 9ter van de VW. (...)"

4.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat de verzoekster op geen enkele wijze verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van het EVRM zou schenden. In zoverre is het middel niet-ontvankelijk.

4.2. Voorts merkt de Raad op dat de verzoekster in een punt *"A. In rechte"* een uitgebreid rechtstheoretisch betoog voert omtrent de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en de formele motiveringsplicht. Deze rechtstheoretische uiteenzetting wordt echter op geen enkele wijze betrokken op de wettigheid van de thans bestreden beslissing. De uiteenzettingen onder het punt *"A. In rechte"* kunnen op zich dan ook niet tot de nietigverklaring leiden.

Bijkomend merkt de Raad nog op dat de thans van belang zijnde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard met toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet. Een dergelijke onontvankelijkheidsbeslissing noopt uiteraard niet tot enige inhoudelijke motivering omtrent de ernst van de ziekte of de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst, maar houdt enkel de vaststelling in dat de huidige aanvraag slechts dezelfde elementen bevat als diegene die reeds in een eerdere aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet naar voor werden gebracht.

4.3. De formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet in dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem of haar aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet.

De bestreden akte bevat tevens de nodige feitelijke overwegingen, die luiden als volgt:

“Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 19.12.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 4.10.2011. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 4.10.2011 (zie bevestiging arts dd.30.4.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 19.12.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

De gemachtigde stelt aldus vast dat de verzoekster in de nieuwe verblijfsaanvraag van 17 april 2015 een standaard medisch getuigschrift (met bijlagen) voorlegt waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerdere aanvraag van 4 oktober 2011 zodat dit getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt. De gemachtigde verwijst hiertoe tevens naar een bevestiging van de arts-adviseur van 30 april 2015.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat dat de arts-adviseur in zijn advies van 30 april 2015 als volgt motiveerde:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 17.04.2015 en d.d. 04.10.2011 te vergelijken.

Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 17.04.2015 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. S. Bourgeois op 30.01.2015. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 02.01.2015 en 14.04.2014 blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 04.10.2011 waarvoor DVZ op 19.12.2013 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoening.”

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet noodzakelijkerwijze impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan echter worden aanvaard dat de beslissingnemende overheid in haar beslissing verwijst naar een advies of voorstel dat hem werd verstrekt en waarop zijn besluitvorming geheel of ten dele is gebaseerd. In het licht van de motiveringsvereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, kan een verwijzing naar een dergelijk advies een afdoende motivering vormen, doch hiertoe is wel vereist dat de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen aan de rechtzoekende ter kennis is gebracht, dat dit advies zelf afdoende gemotiveerd is, dat het wordt bijgevalen in de uiteindelijke beslissing en dat er geen tegenstrijdige adviezen zijn (RvS 24 oktober 2014, nr. nr. 228.919; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636).

In casu dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden akte uitdrukkelijk verwijst naar het medisch advies van 30 april 2015 en dit bijtreedt. Uit de stukken van het administratief dossier alsook uit het betoog dat de verzoekster naar voor brengt, blijkt verder dat voormeld advies tezamen

met de bestreden beslissing werd ter kennis gebracht. De vaststellingen in het medisch advies van 30 april 2015 worden zodoende geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing concludeert de gemachtigde dat de elementen betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekster die worden naar voor gebracht in de nieuwe aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, zodat de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet. Deze conclusie wordt aldus ondersteund door de voormelde vaststellingen van de gemachtigde én deze van de arts-adviseur.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet volgt derhalve dat het de verschillende aanvragen zijn, met name ingeroepen elementen ter ondersteuning van elke aanvraag, die met elkaar moeten worden vergeleken, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet op zich los staat van (de wettigheid van) de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd.

Een beoordeling in het kader van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet vergt niet enkel een vergelijking van de medische stukken met betrekking tot de gezondheidstoestand, voorgelegd in het kader van de verschillende aanvragen. Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het *“de ingeroepen elementen ter ondersteuning”* van de aanvragen om verblijfmachtiging zijn die met elkaar moeten worden vergeleken.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de

vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Hieruit blijkt dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag betrekking kunnen hebben op ziekte, de graad van ernst, de noodzakelijk geachte behandeling en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst. Verder blijkt uit artikel 9ter, § 1, dat er op de vreemdeling een plicht rust om *“samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over [te maken] aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.”* De vergelijking van de verschillende aanvragen, met name ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag, die volgt uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, strekt zich dus uit van elementen met betrekking tot de ziekte en de behandeling tot elementen met betrekking tot de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde behandeling in het land van herkomst.

De verzoekster voert aan dat zij in haar aanvraag van 17 april 2015 duidelijk de nieuwe elementen had aangewezen. De Raad stelt vast dat het begeleidend schrijven van de aanvraag van 17 april 2015 inderdaad de door de verzoekster geciteerde vermeldingen bevat, met name: *“Nieuwe element: De eiser werd in april 2014 in een ziekenhuis opgenomen. Zijn situatie is verergerd een zijn vitale prognose is bedreigd (zie medische getuigschrift, stuk 2). De eiseres wenst ook te verduidelijken de redenen waarvoor zij een neurologische ingreep weigert (stuk 3)”* en *“Een levenslang medicamenteuze behandeling is noodzakelijk alsook een neurologische behandeling. Een neurologische ingreep werd voorgesteld maar door de patiënt geweigerd. Het is een keuze die gegrond is op de risico's die gepaard komen met deze operaties en het feit dat er 66% kans van succes is. Zelf als die ingreep succesvol zou zijn, moest verzoekster nog medische behandeling innemen (zie attest van Dr Bourgeois, stuk 3)”*.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster betoogt, dient er op te worden gewezen dat noch de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 noch de zorgvuldigheidsplicht, vereisen dat de overheid ertoe gehouden is om op elk aangevoerd argument afzonderlijk te antwoorden. Het volstaat dat uit de motivering van de bestreden beslissing impliciet of expliciet blijkt dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze argumenten in het algemeen niet worden aangenomen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 23 juni 2016, nr. 235.192; RvS 3 december 2015, nr. 233.122; RvS 26 mei 2014, nr. 227.537; RvS 15 juli 2011, nr. 214.653).

Er dient op te worden gewezen dat het feit dat de verzoekster in haar schrijven bij de aanvraag van 17 april 2015 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zelf aangeeft dat er een nieuw element is, nog niet impliceert dat de gemachtigde hieromtrent geen andere mening kan zijn toegedaan. Het behoort dan ook tot de appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde om niettemin te oordelen dat bij de aanvraag van 17 april 2015 slechts dezelfde elementen werden naar voor gebracht als deze die reeds bij de aanvraag van 4 oktober 2011 werden aangebracht. Uit de hierboven weergegeven motivering, met inbegrip van het advies van 30 april 2015, blijkt dat de gemachtigde en de arts-adviseur die bij de aanvraag van 17 april 2015 gevoegde elementen hebben vergeleken met deze uit de aanvraag van 4 oktober 2011 en dat zij hebben vastgesteld dat uit een vergelijking van de bij deze aanvragen gevoegde medische stukken blijkt dat het om (exact) dezelfde aandoening gaat alsook dat de gezondheidstoestand van de verzoekster niet is gewijzigd. Hieruit blijkt minstens impliciet dat omtrent verzoeksters eigen standpunt dat uit het standaard medisch getuigschrift van 30 januari 2015 blijkt dat de situatie is verergerd, werd geoordeeld dat dit geen steun vindt in dit standaard medisch getuigschrift en dat uit een vergelijking met de medische attesten van de aanvraag van 4 oktober 2011 in tegendeel blijkt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is. Voorts dient te worden opgemerkt dat een hospitalisatie op zich geen behandeling uitmaakt, en dat de verzoekster in haar aanvraag van 17 april 2015 geenszins heeft geduid welke behandelingen zij zou hebben gehad tijdens deze hospitalisatie, laat staan dat zij zou hebben geduid dat het om andere behandelingen zou gaan dan deze die reeds bleken uit de medische attesten die bij de vorige aanvraag van 4 oktober 2011 werden gevoegd. Ook de informatie dat een bepaalde behandeling (een neurologische ingreep) geweigerd wordt, behelst uiteraard geen daadwerkelijke *“behandeling”* in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze toevoegingen betreffen dat ook niet *“de elementen”*, zoals hierboven toegelicht, die met elkaar moeten worden vergeleken wanneer toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet.

Bijkomend merkt de Raad nog op dat de verzoekster met haar betoog dat de weigering tot neurologische ingreep aan de basis zou liggen van de weigeringsbeslissing van 19 december 2013, erkent dat dit element reeds werd naar voor gebracht bij haar vorige aanvraag van 4 oktober 2011.

De verzoekster maakt dan ook geen schending aannemelijk van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de zorgvuldigheidsplicht. Evenmin toont de verzoekster aan dat de thans bestreden onontvankelijkheidsbeslissing artikel 9ter van de vreemdelingenwet miskent.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is voorts onontvankelijk wat de tweede en de derde bestreden beslissingen betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE